

BEREDSKAPSMINNEN.

KA-fyren har i tidigare nummer blickat tillbaka till den tiden då ofreden rådde vid våra kuster. Att dåtidens kustartillerister utförde många och mycket omtalade insatser är allmänt känt. Nedanstående artikel, som är hämtad ur KARLSTADS-TIDNINGEN någon gång på våren -45 berättar om två av dem, dåvarande fänriken Bo Gärtze (kurskamrat till Övl Ahlström) samt vpl korpralen Lundberg (förnamn saknas tyvärr).

Bedriften blir inte mindre då man vet att arbetena utfördes med hemmagjord utrustning och utan någon form av reglemente eller instruktioner. En utlovad "utmärkelse" till Gärtze och Lundberg har i skrivandets stund ännu ej nått desamma. Ansåg man kanske, helt kallt, att dessa bara gjorde sin plikt.

Nåväl åter till dagarna efter den svåra stormen 27/2-2/3 1945. Plats: KNIPPLA.

Karlstadspojke riskerade livet som "mindödare".

Avvärjde katastrof vid västkustsamhälle.

För att desarmera minor krävs det behjärtade och modiga karlar - risken att det är det sista man gör här i livet är givetvis alltid tillfinnandes_k och ofta särskilt påtagligt stor. Ett sådant fall inträffade häromdagen nere på västkusten, då en verkligt vacker bragd av detta slag utfördes av ett par unga mindesarmörer vid kustartilleriet, fänrik Bo Gärtze - som fö är karlstadspojke - med biträde av värnpliktige korpralen Lundberg. De satte i själva verket livet på spel för att avvärja en katastrof för civilbefolkningen ute vid Knippla där de oskadliggjorde tyska drivminor i rykande västanstorm.

Redan tidigare i förra veckan hade de sprängt en farlig mina vid Rörö, på vilken ett par horn hade krökts vid törnarna mot strandstenarna, och därefter följde en kallblodig och kuslig desarmering vid Knippla. När minan kom drivande mot land syntes den relativt oskadad. Ett stycke av

förankringswiren hakade slutligen fast mellan stenarna alldeles invid land och blott ett tjugotal meter från den ganska täta bebyggelsen. Där låg den och ryckte, och det hela såg hotfullt ut. Fänrik Gärtze gav order till befolkningen att rymma ut husen och ställa fönster och dörrar öppna, för att förödelsen inte skulle bli allt för svår, för den händelse en explosion skulle inträffa. I den höga sjön kunde det när som helst hända att minan fick en stöt, som kunde få den att detonera. Först försökte man att i en vad släpa den i land, för att bättre kunna komma åt att desarmera den, men minan föll ur vaden, och det återstod intet annat än att koppla en wire i öglan på minan och söka dra den i land. Det var korpral Lundberg som vadade ut i vattnet nästan till axlarna och fick fast wiren, varefter man med förenade krafter och med hjälp av de civila började hala in den farliga tingesten. Två gånger brast wiren, men slutligen fick man den i ett någorlunda skyddat läge.

Sedan var det fänrik Gärtze som kröp upp på minna och började plocka ur de farliga delarna utan att bekymra sig om vilken farlig arbetsplats han utvalt åt sig.

Man åt bättre då, sade fänrik Gärtze kallt, då Göteborgs-Posten frågade honom om saken. Och för resten - var det bara de första gångerna man tänkte på faran. Nu går det av gammal vana. -

Fänrik Gärtze är som sagt från Karlstad, omkr 25 år gammal, har gått i skola och avlagt studentexamen vid härvarande allm läroverk samt f ö gjort sig välkänd och uppskattad bland de yngre årgångarna som en präktig ung man och spänstig grabb, sportintresserad, gymnast men framgångsrikt aktiv även i ett flertal andra idrottsgrenar. Den käck bragd han nu utfört med uppenbar fara för eget liv och utan tanke på att hans pliktuppfyllelse skulle betraktas som något hjältedåd, talar f ö sitt tysta och enkla språk om vad det är för tåga i den karlstadspojken.